

KRIŠČIUKAITIS-AIŠBĖ ANTANAS

KAS KALTAS?

Kriščiukaitis-Aišbė Antanas
Kas kaltas?

http://www.litres.ru/pages/biblio_book/?art=55843190

Kas kaltas?:

Аннотация

Ciesz się klasyką! Miłego czytania!

Содержание

Конец ознакомительного фрагмента.

6

Antanas Kriščiukaitis-Aišbė

Kas kaltas?

O jaunyste, argi gali tave užmiršti! Kas vakar buvo vos pamenu, bet kas tuomet dėjosi – tai ne Aguonos grūdo nepamiršau.

Bet nieko aš taip gerai nepamenu, kaip senąją Raulienę, ką gyveno Pajūrėje. O, tai senė, žinotumate, buvo! Kokios pievos, gyvuliai koki buvo, o trobas kokias pasistatė! Iš lenkų žemės meisteriai dirbė.

Paties Raulo aš nepažinojau. Sako, da jaunas apjėkęs¹ ir nepoiligam numiręs. Žmones zaunijo², buk jam niekas nesisekė. Ar bitės, ar gyvulys koks, būdavo, kur išbėgs, tai ir dingsta. Gal, jau taip jam buvo Dievo duota; ar gal tai ir nuo ko kito: pikti žmonės, žinote, neduok Dieve!

Taigi pasakoja, kaip Raulą palaidoję, jauna našlė nenuleidusi rankų, kaip kita būtų padariusi, bet ėmusis už gaspadorystės; tai Dievas jai ir davė: prasimanė gyvulėlių, užvedė avilyną, prisipirko ganyklos ir žemės, o paskui įsistatė ir trobas, kokių niekur nebuvo. Ir tai vis darė dėl savo vaikučių.

– Aš jiem turiu būti motina ir tėvas – kalbėdavo ji.

O vaikučių buvo tik dvejetas: dvi dukrelės – Mariuka ir Onytė, abi kaip paukštelės. O kokios darbininkės! Ar verpt, ar siūt, ar

¹ *apjėkęs* – apakęs, netekęs regėjimo. [przypis edytorski]

² *zaunyti* – niekus kalbėti. [przypis edytorski]

aust – nieks taip negalėjo.

Bet štai koksai dalykas: gyveno šalia jaunas bernelis, aukštas gražus skautaveidis Jonas. Ir pamylėjo Mariuka Joną, o Jonas Mariuką. Viens be kito negali būti. Būdavo, pasirodys ant dangaus žvaigždutės, užtekės mėnuo, Mariuka išeis iš svirno – žiūrai – jau ir darželyj: tiktai bučiuojasi, viens kitam ant kaklo kabinėjasi.

– Joneli, ko gi tu taip liūdi pasakyki!...

– O Maryte tu mano! Gal aš tik be reikalo tavo jaunystę sunaikinsiu... Vienas aš be tėvo, be motinos, neturiu nieko!... O tu, Maryte... – ir jis negali kalbėti, ašaros rieda per veidus – Mergele, pamesk, nemylėk tu manęs!...

– Tu mane užsimanysi, pamesi, o aš tavęs niekaduos – ištarė ji ir taip prisiglaudė prie jo, kaip lapelis prie širdies.

– Ne, aš tavęs, Mariute, nepamesiu – tegul bus Dievo valia! – suriko Jonas ir bučiavosi iki neprašvito. O žvaigždės, vis šviete ant jujų. O kad kas galėtų paskaityti, kas ant jų parašyta ...

Burkuoja mūsų karveliai, o tuo tarpu važiuoja piršliai iš tolymos šalies, kuo tik ne iš pat lenkų puses... Perša Mariukai našlį, turtingą be galo...

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.